

Setembre cultural | Actualitzat el 20/01/2021 a les 21:52

Anaïs Mitchell: «Hi ha molta nostàlgia, ardent i emotiva»

Ferran Orriols entrevista Anaïs Mitchell, cantant dels Bonny Light Horseman, guanyadora d'un Grammy i vuit Tony Awards i, segons 'Time', una de les 100 persones més influents de 2020 | «Si Bonny Light Horseman és un temptador portal cap a la música tradicional seria meravellós»

Anaïs Mitchell, entre Josh Kaufman i Eric D. Johnson, els altres dos membres de Bonny Light Horseman | Nolan Knight

Que la música ens ha distret les hores, n'hem fet dita, al 2020. I als qui n'anàvem plens sense pandèmia hem aprofitat el temps sobrant per fer més llargues les nedades; més que eixamplar el cançoner entroncant un àlbum rere l'altre, hem marejat cada exemplar fins que ens ha gitat les tripes ?circumloqui d'entrar-hi ben endins. I entre els nous materials, que han sigut més dels que ens pensàvem, he trobat més glòria que en cap altre en el debut de Bonny Light Horseman. Per les estones compartides descobrint l'anar fent lent i l'abraçada casolana que duu el seu sonar, jo l'escullo. Confirmo la meua teoria: els cavalls a les portades estiren bona càrrega.

Bonny Light Horseman és un súper grup. El componen Anaïs Mitchell, guanyadora d'un Grammy i de 8 Tony Awards pel musical *Hadestown*, a qui la revista *Time* ha destacat entre les 100 persones més influents del 2020; Josh Kaufman, productor i multiinstrumentista que ha feinejat en treballs de Taylor Swift, Bob Weir, The National i The War On Drugs, per exemple; i Eric D. Johnson, ànima de la mítica banda alternativa Fruit Bats i antic col·laborador de The Shins i Vetiver.

Van ser Justin Vernon (és a dir, Bon Iver) i Aaron Dessner ?dos dels músics més venerats de la música actual? qui van propiciar la còpula convidant-los a participar al Festival Eaux Claires, del qual són co-fundadors. Amb l'espurna encesa i la llenya per prendre, el trio es va recloure a The Funkhaus, Berlín, residència d'artistes que pertany al col·lectiu 37d03d (People a la inversa) ?menat per Vernon i Dessner?, d'on surten la majoria de col·laboracions de l'àlbum: Kate Stables, Christian Lee Hutson, The Staves i, com no, els dos capitostos mencionats, entre d'altres.

Però les cançons són el primer i res d'això ens interessa si no acotxen el dedins. Marededéu si ho fan. Basant-se en material tradicional, lletrístic i melòdic, la formació elabora tonades amarades de folk i, digueu-me agosarat, regala nous parenostres als feligresos del Great American Songbook. Menció especial a *Bonny Light Horseman* que, completant un trio campió homònim (banda àlbum cançó), es converteix en la gran balada de l'any ?dictamen personal, és clar. Parlem amb Anaïs Mitchell; un honor que ens vulgui rebre en el punt àlgid de la seva trajectòria.

Aquest és un àlbum inspirat en material antic, però quan t'hi apregones, sona ben recent. De totes maneres, vau establir alguna norma per assegurar que no us allunyàveu del seu origen?

No crec que hi hagués cap llei imperativa! Si una cosa vam parlar de bon principi va ser de no enfocar-ho com un projecte acadèmic. No volíem recrear les peces d'un museu. Sobretot, volíem ser capaços de mantenir la modernitat dels nostres dies i habitar les cançons d'una manera completament emocional. Per tant, qualsevol decisió presa sobre com incorporar les idees originals sobre les tradicionals no era tant de cap, sinó de cor.

La música folk és evolució en sí mateixa, i aquest disc resulta ser una magnífica contribució al seu riu fluent. Veieu les vostres cançons com tonades eternes que podrien cantar-se centenars d'anys després?

Sí que ens vèiem treballant en música que podíem canviar, afegir-hi el que volguéssim i fer-hi la nostra, però que mai no ens pertanyeria. Si la gent s'aprèn les nostres cançons o les nostres versions de cançons antigues, serà meravellós. De la mateixa manera, també ho serà si la nostra versió és un salt o una entrada a... Si *Bonny Light Horseman* és un temptador portal cap a la música tradicional... Tot això ens encantaria.

La cançó que obre el disc, *Bonny Light Horseman*, és també la destacada de l'any sota el meu parer. Pots explicar-nos-en alguna cosa, així podem *enfondir-hi* una mica?

Bonny Light Horseman és una balada antiga amb un feix de versions escampades. Moltes d'elles recullen l'imaginari militar: Napoleó manant les tropes, el foc dels canons, etc. Tot i així, ens sentíem més atrets per la senzilla imatge dels ocells al vol. Hi ha molta nostàlgia, ardent i emotiva, dins la cançó: una dona lamentant el seu amor perdut, desitjant sobrevolar l'oceà per aterrar on aquest reposa. I la música, obrint-se de bat a bat, com el text, onades ondulants, l'ocell al vol, l'arc del dolor i l'enyor.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=GuG6ilr4uaY>

Us veig com uns trobadors moderns que practiquen «vintage sampling» ?ocurrència personal a costa d'escoltar-vos?, arplegant melodies antigues d'aquí, lletres remotes d'allà... Deu ser difícil donar el millor tracte a un material tan admirat. Us sentíeu responsables de donar-li un bon llegat?

Wow! Mai no havia escoltat aquesta metàfora, «vintage sampling». Personalment, li trobo tot el sentit. He de dir que no sentíem el pes de la responsabilitat. El gran Martin Carthy, cantant de balades tradicionals angleses, em va dir una vegada, «les velles cançons han sobreviscut durant centenars d'anys, no són fràgils, no les pots trencar». El nostre procés era encara més lleuger, com un cosit fet de les nostres inspiracions.

Dieu que és com una «història d'amor» i, certament, a un només li cal escoltar el disc per corroborar-ho. Sembla que el vostre és un procés emocional i instintiu; sentir-ho més que veure-ho. En ser uns músics tan talentosos, va ser complicat fer música de cor ?vull dir, prioritzar les emocions per sobre de les pretensions virtuoses?

Ha, m'encanta aquesta pregunta. Crec que el fet d'haver començat la banda com un projecte secundari hi té molt a veure. Tots tres hem estat fent música per altres vies durant molt temps, i hem patit el batibull que implica voler rebre l'atenció necessària a través dels altres projectes. En aquest, en canvi, sentíem que no teníem res a demostrar ni a perdre. Adoro cantar amb l'Eric i no ser sempre la veu principal. És més fàcil sortir de mi, no plantejar-me com canto i sentir tan sols la música i les seves històries.

L'àlbum està replet de músics coneguts i gran part es va gestar en una residència d'artistes. A més a més, l'edita el segell del col·lectiu 37d03d (People). Veig el disc com un gran foc i un grup d'amics al seu voltant, passant-ho bé compartint allò que més estimen. No és així?

Sí, vam gravar l'àlbum a la residència 37d03d de Berlín i quan aquest col·lectiu va crear el seu segell discogràfic, van publicar-nos el disc. M'encanta la imatge de la foguera que projectes... un ritual col·lectiu. La gravació a Berlín va anar així, amb amics entrant i sortint de la quadra a la recerca del seu jo musical mentre els llogàvem les veus. 37d03d està fet per quelcom especial. És 100% art i comunitat en primer pla i després, si cal, mirar d'encabir-ho dins la indústria musical, no a l'inrevés.

Si us ha agradat l'entrevista, entaforeu-vos el disc reiteradament. Valdrà la pena. Si voleu tenir-lo a casa i contribuir de forma justa a la seva bona causa, el trobareu fent collet a la vostra botiga de discos preferida, física, propera i petita. Si sou més de cop de clic, podeu visitar la web del grup, el seu bandcamp o la botiga online de 37d03d.

De debò, no quedeu; comprar música és un acte d'amor.

Podeu escoltar el disc aquí: <https://bonnylighthorseman.bandcamp.com/album/bonny-light-horseman>